

DE VIER MUSKETIERS.

ROMAN D'AVENTURES

DOOR

□ CORNELIS VETH. □

(SCHRIJVER VAN „PRIKKEL-IDYLLEN”).

HOOFDSTUK I.

D'Artagnan wordt muskietier.

Een vreemde snoeshaan deed op een zomerochtend van het jaar 16.. te Parijs zijn intrede. Wie daar nu nog mee van wil genieten, heeft zich voor te stellen een lang edelman in de vlegeljaren en een gestopt wollen wambuis, dat veel had van een merklap, met laarzen als sponzen, en meer gat dan broek, maar nog meer statigheid, gezeten op een allerwonderlijkst ros. Dit was een aftandsche Bearneesche ruïn, zonder manen of staart, gevlekt als een bonte koe, met den kop op de knieën, een rug als een halve maan, een telraam voor ribbekast en slechts één oog. Alle andere eigenschappen van het beest waren gunstig, maar helaas van inwendigen aard, en het is der buurt dies nauwelijks euvel te duiden, dat ze groote pret had, tot ergernis van den jonker, die meer dan eens de hand aan het gevest van zijn rapier sloeg. Maar mocht een krijger zijn degen tegelijk ont- en inwijden door een schermutseling met straatbengels?

Een beter portuur liet zich niet lang wachten!

Voor een herberg onderhield zich een lang heer in een bruinen mantel met een schoone dame, die in een karos was gezeten. D'Artagnan (zoo heette onze kale jonker) hoorde hem zeggen: „Kent Mylady de overeenkomst tusschen den tijd en een stomme e....? Neen? Welnu, beiden maken van een ruïn een ruïne”.

Het bloed van onzen Gascogner geleck de champagne, het kon bruischen en schuimend omhoog spatten!

Een uitdaging was de kurk die ontplofte!

Bruinmantel nam geen notitie van iets anders dan zijn eigen grollen, maar op galante wijze afscheid van Mylady. Intuschen stortte de waard, die voor een bovenvenster stond, en den voornamen gast te hulp wilde komen, den kwalijk riekenden inhoud van een toiletartikel over 's jongelings hoofd uit....

D'Artagnan rees van zijn zitplaats, strekte de beenen, en wilde den onbekende met getrokken degen tarten. Maar de man was verdwenen. Hij snelde hem na, en verliet zijn paard. Dat zou wel losloopen.

Op den hoek van de straat liep d'Artagnan een muskietier tegen het lijf. Het was een trotsch, zwaarmoedig heer.

„Uw manieren en uw geur beleedigen den goeden smaak”, zeide deze. „Wanneer schikt het u de degens met mij te kruisen?”

Het was Athos.

„Om twaalf uur op het plein Henri IV”, riep d'Artagnan, zich nog steeds voortspoedende, doch en passant hoffelijk buigend.

Op den volgenden hoek trapte hij een ander muskietier, een pronkerig man van zware gestalte, op de teenen. Het was Porthos.

„Is er naast mijn eksteroogen geen plaats genoeg, mijnheer?” zei deze. „Dat beschouw ik als een insinuatie! Er zijn grootere voeten dan de mijne! Welke tijd convenieert u voor een duel?”

„Om half één op het plein Henri IV”, riep onze held, nog in vollen draf, doch, als boven, buigend.

Op den derden hoek liep hij een tenger, zachtaardig jongeling omver. Het was Aramis.

„Gij stoort mijn vrome overpeinzingen”, sprak deze, opstaande. „Gelieve tijd en plaats te noemen”.

„Om één uur op het plein Henri IV”, riep d'Artagnan, ventre à terre uit haast en beleefdheid.

Hij vond den vreemdeling nergens.

Het was twaalf uur. Athos en d'Artagnan